

Ἐν Παρίσις ὑπάρχει, ὡς γνωστόν, Ἀκαδημία τῶν ζωσδῶν ανατολικῶν γλωσσῶν, ἐν ᾗ διδάσκεται καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς Καθηγητοῦ Κυρ. Αἰμίλιου Legrand. Ἦδη ἀγγέλλεται ὅτι, ἀποφάσει τῆς συγκλήτου, εἰσήχθησαν εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῆς Ἀκαδημίας ἐκείνης ὡς βιβλία πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ μετάφρασιν, τὰ πασίγνωστα δράματα τοῦ Κυρ.

Κλέωνος Ῥαγκαβῆ, ἦτοι ἡ Θεοδώρα διὰ τὴν ἐπερχομένην θερινὴν ἐξαμηνίαν, καὶ ὁ Ἡράκλειος διὰ τὴν χειμερινήν. Τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Θεοδώρας ἐξήτησαν δι' ἀναφορὰς αὐτῶν οἱ σπουδασταί, εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ ὅτι ἐν τῇ περιβλεπτῇ τοῦλάχιστον ταύτῃ Σχολῇ διδάσκεται ἡ γνησία τῆς Ἑλληνικῆς προφορά.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

— ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρι τῆς τελευταίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ ΣΚΙΑΤΖΗ. Ἐν Λειψία, τύποις Δρουγουλίνου, 1887. I—XV. σελ. 1—222. „Τὸ μυθολογικὸν τοῦτο καὶ ἱστορικὸν πονημάτιον εἶναι αὐτοσχέδιον ἀπάνθισμα ἐκ πηγῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, καὶ συνετάχθη ὡς χρησιμεύσῃ ὡς τεχνὸν καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσμα εἰς τὴν φιλομαθὴ νέότητα.“ Οὕτως ἀρχεῖται τοῦ προοιμίου αὐτῆς ἡ φιλοκαλὸς τοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἀριστοκρατικοῦ τούτου βιβλίου συγγραφεύς. Τὸ νὰ συστήσωμεν τὸ ἐν λόγῳ καλλιτεχνικὸν ἀριστοτέχνημα, δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν, καθότι ἡ εὐγενὴς τῆς γραψῆς καρδία ὥρισεν αὐτὸ νὰ διανεμηθῇ δωρεὰν εἰς τοὺς ἀπόρους ἑλληνόπαιδας, ἀλλὰ δυνάμεθα μόνον νὰ θαυμάσωμεν ἀφ' ἑνὸς τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς ἑλληνίδος, ἥτις μετὰ τόσῃς ἀγάπης συνέλεξε πᾶν ὅτι διδακτικὸν καὶ ἄξιον σπουδῆς διὰ τοὺς ἡμετέρους παῖδας παρέχει ἡ σοφὴ ἀρχαιότης καὶ τὸ παρέδωκεν αὐτοῖς ἐν ἀδαμαντίνῃ, οὕτως εἰπεῖν, περιβολῇ. Τὰ ἐνταῦθα περιβλεπτα κατὰστάματα τοῦ Γουλιέλμου Δρουγουλίνου ἀπέδειξαν διὰ τοῦ ἔργου τούτου καὶ πάλιν εἰς οἷον ὕψος τελειότητος ἀνῆλθῃ τὴν σήμερον ἡ τυπογραφικὴ τέχνη. Εὐχάριστον φαινόμενον εἰς τὸν ἑλληνικὸν τυπογραφικὸν κόσμον παρατηρεῖται ἀπὸ τινος· τοῦτο δὲ εἶναι, ὅτι πανταχοῦ ἐπιδιώκεται εἰς τὰ βιβλία φιλοκαλία καὶ καθαριότης περὶ τὴν ἐκτύπωσιν, χάριτες καλὰς καὶ ὅλα τὰλλα προσόντα, ὅσων ὑπὸ τεχνικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἐποψῆς δὲν πρέπει νὰ στερῇται πᾶν οἰονδήποτε βιβλίον. Οὕτω δὲ ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἐν Ἀθῆναις ἐξετυπώθησαν ὑπὸ τῶν Ἀδελφ. Περρὴ καλλιτεχνικώτατα τὰ ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενόμενα:

— ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΙΝΕ, κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ Ἀγγέλου Βλάχου (Βιβλιοπωλεῖον „Ἐστίας“. 1887, σελ. 1—150). Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐπικρίσεως τῆς μεταφράσεως ταύτης, ἥν, ἡμεῖς τοῦλάχιστον, ἐν πολλοῖς δὲν εὕρισκομεν διαφέρουσιν ἢ ὑπολειπομένην τοῦ πρωτοτύπου, παραδέτομεν ἐνταῦθα ὡς δείγματα τὰ ἐξῆς τρία τραγούδια:

1. Ὅταν σιγὰ σῆς ἔλεγα
Τοῦ στήθους μου τὸν πόνο,
Ἐσιωπαῖναι' ὄλοι σας,
Κ' ἐλασμορροῦστε μόνο!

Τώρα ποῦ στίχους ἔκαμα
Τὰ τόσα βάσανά μου,
Κουράστηκε τὸ στίγμα σας
Νὰ λήγῃ τ' ὄνομά μου.

2. Εἴσαι ὅταν τὸ λουλουδάκι
Ὡμορφη, γλυκεῖά, καλὴ . . .
Σὲ κυττάζω, κι' ἡ καρδιά μου
Τρέμει, τρέμει ὅταν ποῦλῃ.

Μούρχεται ν' ἀπλώσω χέρι
Σ' τὴ χρυσῇ σου κεφαλῇ,
Νὰ προσευχηθῶ, νὰ μείνῃς
Ὡμορφη, γλυκεῖά, καλὴ.

3. Δὲ θέλω οὐρανὸν, οὐδὲ παράδεισον,
Ποῦ καθενὸς τὸ στόμα εὐλογεῖ.
Δὲ βρισκω ἐκεῖ γυναῖκες ὠραιότεραις
Ἀπ' ἐσας βροῖκα κάτω ἐδῶ ἔστῃ γῆ.

Κανεῖς ἐκεῖ μὲ τὰ φτερά του ἄγγελος
Σὰν τὴ γυναῖκά μου δὲ θὰ βρεθῇ.
Νὰ κάθομαι νὰ ψαίλῳ μέσ' ὅσῃ σύννεφα;
Ἄς λείπῃ! ὅποιος θέλει ἄς τὸ ποθῇ.

Θαρῶ, θεέ, πῶς εἶναι τὸ καλλίτερον
Νὰ μὲ ἀφῆσθαι εἰς τὸν κόσμον αὐτό.
Νὰ μοῦ γιατρέψῃς κάπως τὸ κουφάρι μου,
Καὶ νὰ μοῦ στεῖλῃς καὶ κανὰ λεπτό.

Τὸ ξέρω, πῶς ὁ κόσμος εἶναι ὀδυρῶν,
Γεμάτος ἀμαρτίας καὶ κακῶν.
Τὸ ξέρω. Μὰ τί θέλεις; Ἐσυνεῖθισα
Καὶ μοῦνε τὰ κακὰ του βολικά.

Εμένα δὲ ζαλίζουν κρότοι . . . θόρυβοι.
Δὲ βγαίνω ἔξω, δὲν ἔχω δουλειά.
Κάθομαι ὅλη μέρα μὲ τὴ ρόμπα μου
Εἰς τῆς γυναίκας μου τὴν ἀγκαλιά.

Κοντὰ τῆς ἀφῆσέ με. Τὰ λογάρια τῆς
Μοῦ φαίνονται πῶς εἶναι μουσικῇ.
Μ' ἀνοίγουν τὴν καρδιά, κ' εἶναι τὸ μάτι τῆς
Τόσο ἀφωσιωμένον καὶ γλυκὺ.

Ἰγεία μόνον σοῦ γυρεύω, Ἰψιστε,
Καὶ μὲ ἰγεία τίποτε φιλά.
Καὶ ἀφῆσε ὅσο πλάγι τῆς γυναίκας μου
Νὰ ζήσω ὅσο μπορῶ. Θὰ ζῶ καλά!

— ΔΥΟ ΛΟΓΟΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΙ ΚΑΙ Εἰς ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΙΝΟΣ ἀπαγγελθέντες ἐν Κυθωνίᾳ ὑπὸ Ἀναστασίου Ι. Ζάκα. Ἐν Ἀθῆναις 1887. σελ. 1—105. Σπανίαν ἀληθῶς ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν ὁ ἐμβριθὴς καθηγητὴς κύρ. Ἀν. Ζάκας διὰ τῶν λόγων τούτων, οὓς ἐδημοσίευσεν ἐν ἰδιαίτερῳ βιβλίῳ. Ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν εἴμεθα συνειδησέναι ν' ἀναγινώσκωμεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνοστα συνονθυλεύματα ξένων ἰδεῶν ἀκριτῶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένων. Ἄλλ' ὁ κύριος Ζάκας παρέσχε πράγματι σοβαρὰς καὶ χρησίμους ὑποδείξεις εἰς τοὺς ἀκούσαντας, ἐξ ὧν οὐ σμικρὰς δύνανται ν' ἀρυσθῶσιν ὠφελείας καὶ πάντες οἱ ἀναγνώστες τὸ βιβλίον του.

Τὰ ἐνταῦθα καὶ πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων γνωστὸν βιβλιοπωλεῖον τοῦ Gustav Fock ἐξέδωκεν ὀρθίως Κατάλογον βιβλίων ἀναγομένων εἰς τὴν νεωτέραν Φιλολογίαν ὧν σχεδὸν τῶν ὁμιλουμένων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν. Τὸν πλουσιώτατον κατάλογον συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, καθότι περιέχει πᾶν ὅ,τι δύναται ν' ἀποβῇ χρήσιμον εἰς τὰς γλωσσολογικὰς καὶ φιλολογικὰς τῶν μελέτας.

— ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀδελφ. Δεπάστα ἐξέδωκαν ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ τὸ πωλοῦσιν ἁδετόν μὲν ἀντὶ 1¼ φράγκ.

— Οἱ Φίλιπποι ὑπὸ τὰ ἐρεῖπια, μελέτη ἱστορικὴ προσεχῶς ἐκδοθησομένη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Σ. Μερτζίδου, ἐν Καβάλλῃ.